

[Grünbaum.]

skat blev indestående som en offentlig prioritet, der skulle forentes. I begge disse tilfælde ville de eventuelle likviditetsproblemer være løst, og det er jo likviditetsproblemerne, der med nogen ret, også efter min mening, er gjort gældende i kritikken af kildeskattelovens regler på disse områder.

Den foreslåede ordning forekommer unødvendigt vidtgående. Går en virksomhed fortsat i arv fra generation til generation, bliver der slet ingen beskatning af kapitalgevinsten, og spørgsmålet er da, om noget sådant er rimeligt, både set i forhold til øvrige skatteydere og til andre virksomhedsindehavere, der af den ene eller den anden grund sælger en virksomhed og altså bliver stillet i en helt anden situation. Vi vil gerne være med til at lempe reglerne af hensyn til eventuelle likviditetsproblemer, men vi mener ikke, det foreliggende lovforslag er rimeligt, og vi må advare imod det, også fordi det kan få uønskede konsekvenser på andre områder, hvor lignende likviditetsmæssige synspunkter kan gøres gældende. Det kan vel i almindelighed heller ikke være skattevæsenets, men må være bankernes opgave at varetage de likviditetsmæssige hensyn.

I øvrigt kan det også virke noget ulogisk, synes jeg, at man her hæfter sig så stærkt ved kapitalvindingsafgiftens betydning for en virksomheds likviditet i tilfælde af dødsfald, mens man slet ikke beskæftiger sig med det i denne henseende både for virksomhedens likviditet og for dens indkomst langt større problem, som kan foreligge, hvor der er mere end én arving, og hvor boet skal deles mellem arvingerne. Hvorfor skal det kun være det offentlige, der skal holde for? Jeg understreger igen, at det offentlige er alle de øvrige skatteydere; det er dem, som må betale for dem, der får en lempelse. Det er måske den familie, der sidder hårdt i det for at klare børnenes uddannelse, der skal betale, eller det kan være finansministerens gode venner, den familie, der sidder i et parcelhus og har vanskeligt ved at klare det, der skal være med til at betale. Det offentlige er jo ikke nogen mystisk institution, det er samtlige øvrige skatteydere.

Der kunne som sagt være grund til, når man nu vil have fat i disse likviditetsproblemer, også at se på bodelingsproblemerne. Jeg skal dog ikke her fremsætte forslag til

løsning af problemet; jeg synes bare, det var naturligt at nævne det netop i denne forbindelse.

Ministerens lovforslag går i virkeligheden ud på, at alle andre skatteydere skal yde et rentefrit lån til den arving, der fører virksomheden videre. Dette er der så meget mere grund til at fremhæve her, som lovforslaget netop opererer med en såkaldt passivering af det, man omtaler som den skjulte skattebyrde, d. v. s. den skat, der skal betales, hvis virksomheden engang skulle blive solgt. Efter lovforslaget vil man give adgang til at opføre en passivpost på henholdsvis 25 pct. for særlig indkomst og 30 pct. for almindelig indkomst. Men hvor og hvordan opfører man da den fordel, der er ved det rentefrie lån fra det offentlige, som der i virkeligheden er tale om? Har man helt glemt den? Det ser ud til det, og jeg vil derfor spørge: mon ikke de anførte procenter er for høje, når man tager disse forhold i betragtning?

Om adgangen til skattefrihed for småboer vil jeg gerne gøre den bemærkning, at det nok er tvivlsomt, om man her alene kan gå ud fra størrelsen af aktiver og nettoformue. Der kan meget vel være dødsboer, hvor en virksomheds aktiver og nettoformue er af ganske ringe størrelse, men hvor boets indkomst kan være meget betydelig. Her vil skattefrihed vel ikke være rimelig.

Om de øvrige dele af lovforslaget, der også indeholder ting af stor interesse, skal jeg ikke gøre bemærkninger ved denne førstebehandling. Jeg skal kun sige om lovforslaget som helhed, at vi forbeholder os vor stilling; idet vi som sagt er velvillige over for selve tanken om at finde en lempeligere ordning vedrørende eventuelle likviditetsmæssige problemer, hvor en arving skal videreføre en virksomhed.

Haunstrup Clemmensen: Det er det konservative folkepartis opfattelse, at det her foreliggende lovforslag vedrører overordentlig vigtige emner. Vi har på dette lovgivningsområde som på så mange andre den forpligtelse at afbalancere hensynet til de generelle forhold for alle borgerne og hensynet til de borgere, der stilles over for særlig byrdefulde situationer på en måde, der kan virke næsten velfærdstruende for dem. Denne afbalancering mener vi man har